

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 672/2014
11.09.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног З.Б. и др, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног З.Б., адвоката В.Л. и адвоката Д.Л., те браниоца окривљеног И.А., адвоката М.П., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 177/10 од 28.12.2011. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2218/12 од 12.03.2014. године, у седници већа одржаној 11.09.2014. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.А., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 177/10 од 28.12.2011. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2218/12 од 12.03.2014. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног З.Б., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 177/10 од 28.12.2011. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2218/12 од 12.03.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К 177/10 од 28.12.2011. године, окривљени З.Б. и И.А., оглашени су кривим због извршеног кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђени на казну затвора, сваки од по три године, у које казне им је урачунато време проведено у притвору почев од 12.11.2008. до 21.10.2009. године.

Истом пресудом, на основу одредбе члана 193. и 196. ЗКП-а окривљени З.Б. и И.А. обавезани су да суду на име трошкова кривичног поступка уплате сваки по 73.260,00 динара, те на име судског паушала сваки по 10.000,00 динара, с`тим што је окривљени З.Б. обавезан да плати износ од 66.000,00 динара по основу трошкова исплаћених по службеној дужности адвокату Б.Т., а посебним решењем биће опредељени трошкови за браниоца по службеној дужности адвоката Љ.Ф. на терет окривљеног И.А., све у року од 15 дана по

правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је на основу одредбе члана 206. став 2. ЗКП-а оштећени Н.М. са имовинскоправним захтевом упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2218/12 од 12.03.2014. године одбијене су, као неосноване, жалбе Вишег јавног тужиоца у Сремској Митровици, бранилаца окривљених З.Б. и И.А., те окривљеног З.Б. и потврђена пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 177/10 од 28.12.2011. године.

Захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, поднео је бранилац окривљеног И.А., адвокат М.П., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а у вези члана 5. став 2. Кривичног законика и члана 206. став 2. Кривичног законика, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и да правноснажне пресуде укине и предмет врати првостепенем суду на поновно суђење, те да у смислу члана 488. став 3. у вези члана 494. став 4. ЗКП-а, одреди одлагање извршења казне за окривљеног И.А.

Браниоци окривљеног З.Б., адвокати В.Л. и Д.Л., на основу члана 482. став 1. и члана 483. став 1. и 3. ЗКП-а, поднели су против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. у вези члана 485. став 1. тачка 1. и став 2. ЗКП-а, с`предлогом да Врховни касациони суд поднети захтев усвоји и укине пресуду Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2218/12 од 12.03.2014. године и предмет врати на поновни поступак.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерака захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног И.А., Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву браниоца окривљеног, уз примену члана 604. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72/11), нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.А., адвоката М.П., је неоснован.

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног З.Б., адвоката В.Л. и адвоката Д.Л., је недозвољен.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног И.А., адвоката М.П., правноснажне пресуде побијају наводима да је у редовном кривичном поступку примењен закон који се не може применити тиме што је окривљени И.А. (као и окривљени З.Б.) оглашен кривим због извршеног квалификованог облика кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ учињеног у групи, уместо да је оглашен кривим за основни облик кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ. Одбрана налази да

поступање и учешће окривљеног И.А., у предметном догађају (са окривљеним З.Б. и малолетном Р.Ц.) нема обележја деловања у групи, јер за постојање групе није довољно пуко постојање више лица, већ је нужно и постојање услова који су прописани чланом 112. став 22. Кривичног законика. Дакле, групу чини најмање три лица повезаних ради трајног или привременог вршења кривичног дела, која не мора да има дефинисане улоге својих чланова, континуитет чланства или развијену структуру, што појам групе, наводи одбрана, чини строго детерминисаним законским појмом. Суд је дужан да примени блажи Кривични законик, па је у овом случају морао применити кривични закон везано за основни облик кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ, а никако, као што су то учинили првостепени и другостепени суд кривични закон везано за квалификовани облик кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. КЗ.

Врховни касациони суд ове наводе у захтеву оцењује као неосноване. Из списка предмета произлази да је јавни тужилац 30.11.2011. године на главном претресу извршио измену оптужнице Кт 253/08 од 06.05.2009. године тако што је окривљенима ставио на терет извршење кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. КЗ („Службени гласник РС“, број 72/2009) и да су окривљени З.Б. и И.А. побијаним правноснажним пресудама оглашени кривим да су (са малолетном Р.Ц. у групи од троје лица, која околност је наведена као битно обележје у чињеничном опису дела), извршили кривично дело разбојништво из члана 206. став 2. Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 72/2009). Наиме, из чињеничног описа дела, за које су окривљени З.Б. и И.А. оптужени и оглашени кривим у редовном кривичном поступку, произлази постојање околности, деловања у групи, које чине битна обележја кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. КЗ, онако како је то предвиђено и чланом 112. став 22. Кривичног законика. Предметно дело су извршила три лица (окривљени З.Б., окривљени И.А. и малолетна Р.Ц.), при чему је свако од њих имао унапред одређен задатак и оквир деловања, између ових лица је постојала веза, односно договор за извршење предметног кривичног дела на штету оштећеног Н.М., на начин, у време и на месту како је то наведено у диспозитиву оптужнице и изреци првостепене пресуде, те су супротни наводи, у захтеву овог браниоца, оцењени као неосновани.

Осим тога, инсистирање одбране на примени блажег закона, је беспредметно, с`озбиром на чињенице да је чланом 206. став 3. КЗ („Службени гласник Републике Србије“, 85/2005) инкриминисано извршење кривичног дела разбојништво учињеног од стране више лица (што према ставу судске праксе чини два или више лица) које је санкционисано казном затвора од три до 15 година, те да је чланом 206. став 2. Кривичног законика („Службени гласник РС“, 72/2009) инкриминисано извршење кривичног дела разбојништво учињеног од стране групе лица (што у смислу члана 112. став 22. КЗ чини најмање три лица) које је такође санкционисано казном затвора од три до 15 година.

Дакле, Врховни касациони суд налази да је на кривично дело које је предмет оптужбе правилно примењен закон, те да су самим тим неосновани наводи у захтеву браниоца окривљеног И.А., адвоката М.П., да је на штету окривљеног учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП-а, као

и наводи у захтеву да је закон који је важио у време суђења и доношења правноснажне пресуде строжи за учиниоца. Ово с`тога, што у утврђеном чињеничном стању, као у изреци првостепене пресуде, нема основа за правну оцену радњи окривљеног И.А., у смислу кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ.

Врховни касациони суд је нашао да је захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног З.Б., адвоката В.Л. и Д.Л. недозвољен.

Наиме, одредбом члана 484. ЗКП-а, прописан је обавезан садржај захтева тако да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог из члана 485. став 1. ЗКП-а за његово подношење.

У вези с`тим, одредба члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а, која је општег карактера, начелно прописује да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон. Међутим, што се тиче окривљеног чланом 485. став 4. ЗКП-а, прописано је због којих повреда закона у првостепеном поступку и пред апелационим судом окривљени може поднети захтев за заштиту законитости и те повреде су изричито наведене: члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП-а.

Врховни касациони суд је приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног везан разлозима из члана 485. став 1. у вези става 4. ЗКП-а, делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, како је то изричито прописано чланом 489. став 1. ЗКП-а. У предметном захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног З.Б., није указано ни на једну од таксативно наведених повреда закона из члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а, које представљају законом прописане разлоге за подношење овог ванредног правног лека - захтева за заштиту законитости, од стране окривљеног преко браниоца.

У захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног З.Б. указује се изричито само на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП-а, која чланом 485. став 4. ЗКП-а, није предвиђена као разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца.

Поред тога, у захтеву бранилаца окривљеног З.Б. наводи се да суд није правилно ценио налаз и мишљење тима стручњака Биолошког факултета Универзитета у Београду; да је суд занемарио чињенице и доказе који иду у прилог овог окривљеног; да ни један од изведених доказа не доводи у везу окривљеног З.Б. са извршењем кривичног дела ... чиме се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, одредбу члана 440. ЗКП-а, што такође није законом прописани разлог за подношење овог ванредног правног лека, захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, члана 491. став 1. ЗКП-а те члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**